

[Udenrigsministeren.]

Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at Regeringen stadig har sin Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalet om, paa hvilke Maader vi bedst kan fremføre vore Ønsker om Sydslesvig, vække — og ikke svække — Interessen og Forstaaelsen. Det er en Misforstaaelse at tro, at Udenrigsministeriet udelukkende arbejder paa den Maade, at vi med Mellemløb afsender en Note eller et Memorandum. Personlige og mundtlige Drøftelser indtager en stor Plads.

Baade det ærede Medlem Hr. Erik Eriksen og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft rejste det Spørgsmaal, om Danmark ikke burde have søgt Adgang til den Konference, der i Foraarets Løb har været afholdt i London mellem Repræsentanter for de tre Stormagter, der har besat Vesttyskland, og hvortil Belgien, Luxembourg og Nederlandene har faaet Adgang.

De ærede Medlemmer vil erindre, at jeg i dette høje Ting den 10. Marts omtalte, at Regeringen havde ment at burde efterkomme en Anmodning om at viderebefordre en af fremtrædende Sydslesvigere affattet og underskrevet, til den britiske Regering stilet Henvendelse, hvori Sydslesvigerne havde fremsat deres Ønsker om at opnaa en administrativ Adskillelse af Sydslesvig fra Holsten og en Lettelse af Flygtningepresset i Sydslesvig, og hvori de bad om, at deres Henvendelse maatte blive forelagt Deltagerne i Konferencen i London. Jeg mindede om, at Regeringen i vore Memoranda af 19. Oktober 1946 til den britiske Regering og af 31. Januar 1947 til de fire Stormagter havde fremsat de samme Ønsker, og jeg kunde meddele, at Henvendelsen den 1. Marts af den danske Ambassadør i London blev overrakt Konferencens Formand med en Note, hvori Ambassadøren henledte Opmærksomheden paa de Afsnit i Memorandummet af 31. Januar 1947, hvori vi havde bedt om det samme. Afskrifter af den sydslesvigske Henvendelse blev endvidere af Grev Reventlow givet de diplomatiske Repræsentanter i London for de andre Lande, der deltog i Konferencen, og en Afskrift blev ogsaa givet den britiske Regionalkommisær i Sydslesvig.

Jeg oplyste, at den britiske Regering den 8. Marts havde sendt Ambassadøren i London en Note, hvori det blev gjort klart, at der ikke var nogen Mulighed for, at Sydslesvigerne Andragende kunde blive drøftet paa Mødet i London, eftersom det var et Anliggende, der laa uden for Dagsordenens Rammer. Den britiske Udenrigsminister har i en Samtale med mig kort efter sagt det

samme. Jeg kan i denne Sammenhæng erindre om, at det i Pressen har været meddelt, at de tre Benelux-Landes Forslag om Drøftelse af Grænseændringer ikke er blevet imødekommet.

Hertil kommer, at kun tre af de fire Stormagter, der er ansvarlige for Tysklands Styre, er repræsenteret paa Konferencen, medens den fjerde Besættelsesmagt har rettet en skarp Indsigelse imod Konferencens Kompetence og paa Forhaand frakendt dens Resultater Gyldighed. Allerede den Omstændighed, at Regeringen medvirkede til at viderebringe den sydslesvigske Henvendelse af 23. Februar til den britiske Regering og til Konferencen, har fremkaldt en Indsigelse fra den sovjetrussiske Regering. Den russiske Gesandt, hvem jeg havde underrettet om det foretagne Skridt, har sendt mig en Note, hvori han henviste til, at Sovjetunionen over for Amerikas Forenede Stater, Storbritannien og Frankrig havde erklæret, at Indkaldelse af en Tremagtskonference i London til Drøftelse af Spørgsmaal, som er Kompetencespørgsmaal for alle Besættelsesmagterne i Tyskland og berører andre europæiske Stater, var et Brud paa Postdam-Overenskomsten og paa andre Beslutninger, der var vedtaget af de fire Stormagter, og endvidere, at Sovjetunionens Regering havde erklæret, at Beslutninger, som maatte blive vedtaget paa denne Konference, ikke kunde anerkendes. Den russiske Regering mente, at den danske Regering ikke havde haft nogen Grund til at henvende sig til Konferencen, saa meget mindre som den danske Regering allerede i sit Memorandum af 31. Januar 1947 havde henvendt sig til alle fire Stormagter for at faa en Løsning paa Problemerne vedrørende Sydslesvig. Gesandten tilføjede, at den danske Regering maatte vide, at Løsningen af disse Spørgsmaal kræver en Aftale mellem de fire Besættelsesmagter.

Forholdet er altsaa det paa den ene Side, at den ene af de fire Stormagter har anset det for urigtigt, at vi blot saa meget som viderebefordrede Sydslesvigerne Henvendelse til Konferencen, og paa den anden Side, at Konferencen, omfattende de tre andre Stormagter, selv ikke optog Spørgsmaalet paa sin Dagsorden. Men alt dette kan ikke hindre, at vi angaaende den rent midlertidige Ordning af Forholdene i Sydslesvig, i Tiden indtil en endelig Ordning kan træffes, maa kunne føre Forhandlinger med den Magt, der indtil da har Ansvaret for Sydslesvigs Administration, nemlig Storbritannien. Regeringen agter da ogsaa at fortsætte sine Forhandlinger med den britiske Regering om saadanne Spørgsmaal, og